

R O M A N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.3078

Dosar nr.6800/2/2012

Ședința publică de la 27 iunie 2014

Președinte:	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- judecător
	X	- Magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. X S.R.L. și X împotriva sentinței civile nr.X din 16 noiembrie 2012 a Curții de Apel X – Secția a VIII- a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns recurenții –reclamanți S.C. X S.R.L., citată prin lichidator judiciar SP X SPRL, și X, prin avocat X, lipsind intimatele –pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice X.

Procedura este legal îndeplinită.

Magistratul asistent a prezentat referatul cauzei, învederând că recursul este declarat și motivat cu respectarea termenului prevăzut de lege, precum și faptul că este legal timbrat.

Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra cererii de recurs.

Recurenții-reclamanți, prin apărător, solicită admiterea recursului, casarea sentinței recurate și trimiterea cauzei la prima instanță pentru soluționarea fondului, arătând că, în mod greșit, s-a apreciat că recurentul X nu are calitate de reprezentant al societății în condițiile în care a participat la control și, deși societatea se află în insolvență, organul fiscal i-a comunicat acestuia actele încheiate. De altfel, și administratorul judiciar a confirmat contestația formulată de societate prin reprezentant X. Nu solicită cheltuieli de judecată.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

1.Obiectul acțiunii

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel X – Secția a VIII-a, contencios administrativ și fiscal, reclamantii S.C. X S.R.L. și X, în contradictoriu cu pârâtele Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice X au solicitat, în principal, anularea Deciziei nr. 347 din 3 august 2012, emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și obligarea pârâtei să se pronunțe asupra fondului contestației administrative; anularea pct.2.2. și 2.3. din Instrucțiunile care reprezintă Anexa 1 la Ordinul Președintelui ANAF nr. 2137/2011.

În subsidiar, au solicitat anularea Deciziei nr. 347 din 3 august 2012, emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, anularea raportului de inspecție fiscală din data de 30 martie 2012 și anularea Deciziei de impunere nr. X din 30 martie 2012 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice X.

În motivarea cererii, reclamantii au arătat că, prin Decizia nr.347 din 3 august 2012, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor a respins contestația administrativă formulată împotriva Deciziei de impunere X din 30 martie 2012 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice X, ca fiind depusă de o persoană lipsită de calitate de a contesta.

Reclamantii au susținut că Direcția Generală a Finanțelor Publice X a întocmit raportul de inspecție fiscală din data de 30 martie 2012 și decizia de impunere nr.X din 30 martie 2012 în prezența lui X, în calitate de reprezentant legal al S.C. X S.R.L.

În ceea ce privește anularea pct.2.2. și 2.3. din Instrucțiunile care reprezintă Anexa 1 la Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011, reclamantii arată că acestea contravin Codului de procedură fiscală și Legii nr. 554/2004, care nu

prevăd cerința șampilării contestației administrative de către lichidatorul judiciar.

Pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția lipsei calității de reprezentant a lui X în raport cu reclamanta SC X –R SRL, arătând că, prin sentința civilă nr. X din 12 decembrie 2011, Tribunalul Comercial X, deschizând procedura falimentului împotriva SC X –R SRL, a ridicat dreptul de administrare al administratorului X, numind în calitate de lichidator judiciar pe SCP X SPRL.

2. Soluția primei instanțe

Prin sentința civilă nr.X din 16 noiembrie 2012, Curtea de Apel X – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins excepția de conexitate invocată în raport de dosarul nr.X/46/2012 al Curții de Apel X – Secția a II –a civilă, de contencios administrativ și fiscal, apreciind că este mai potrivită soluționarea separată a celor două cauze, în prezenta cauză urmând a se soluționa cu prioritate excepțiile lipsei calității de reprezentant a lui X în raport cu reclamanta S.C. X S.R.L. și lipsei calității procesuale active a reclamantului X.

De asemenea, a respins cererea formulată de reclamanta S.C. X S.R.L., prin reprezentant X, pentru lipsa calității de reprezentant a acestuia și cererea formulată de reclamantul X ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

Pentru a pronunța o asemenea soluție, instanța de fond a reținut că prin sentința civilă nr.X din 12 decembrie 2011, Tribunalul Comercial X, deschizând procedura falimentului împotriva SC X –R SRL, a ridicat dreptul de administrare al administratorului X, numind în calitate de lichidator judiciar pe SCP X SPRL.

În speță, cererea de chemare în judecată este semnată în numele S.C. X –R S.R.L. de către X, care nu mai are calitatea de reprezentant legal în raport de dispozițiile art. 3 pct. 30 și art. 47 din Legea nr. 85/2006 și care a mandatat un cabinet de avocatură să reprezinte în cauză interesele societății.

Instanța de fond a apreciat că, prin faptul că lichidatorul judiciar a declarat că achiesează la conținutul cererii de chemare în judecată, nu pot fi suplinite lipsurile cererii introductive, care a fost

formulată de X în calitate de reprezentant al SC X –R SRL, motiv pentru care nu se pune problema aplicării prevederilor art. 161 Cod procedură civilă, în sensul administrării ulterioare a dovezii calității de reprezentant.

Cu privire la excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului X, instanța de fond a constatat că acesta nu este beneficiarul actului administrativ contestat în cauză.

Referitor la posibilitatea atragerii răspunderii reclamantului X, în calitate de fost administrator și asociat, pentru pasivul societății, instanța de fond a considerat că reclamantul nu a formulat în nume propriu contestația administrativă, ci în calitate de reprezentant al societății comerciale.

Prin urmare, în procedura administrativă prealabilă nu s-a avut în vedere formularea contestației de către acest reclamant, în nume propriu și nu s-a analizat calitatea lui de persoană interesată în a contesta decizia de impunere, în sensul art. 205 alin.(2) C .pr. fiscală. Pe cale de consecință, reclamantul personal nefiind titularul contestației administrative, nu justifică nici calitatea procesuală activă în cadrul prezentului litigiu.

3.Recursul reclamantilor

SC X –R SRL și X au atacat cu recurs sentința menționată, criticând-o pentru nelegalitate în privința admiterii ambelor excepții soluționate de prima instanță.

Referitor la calitatea de reprezentant al societății, recurenții –reclamanți au arătat că atât contestația administrativă cât și cererea de chemare în judecată au fost semnate, deopotrivă, de administrator și de lichidatorul judiciar, iar autoritățile fiscale invocă abuziv lipsa calității de reprezentant a administratorului X, în condițiile în care, cunoscând starea de insolvență a societății, i-au solicitat acestuia să semneze raportul de inspecție fiscală.

Cu privire la calitatea procesuală activă a reclamantului X, recurenții – reclamanți au arătat că instanța a interpretat greșit efectele actelor juridice emise în cadrul procedurii administrative de contestare a actelor fiscale, a reținut considerente contradictorii și a ignorat existența unui interes legitim al administratorului, atâta timp

cât definitivarea creanței fiscale se poate solda cu atragerea răspunderii personale, în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006.

4. Apărările formulate în recurs

Intimata – pârâtă Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice X, prin Administrația Județeană Finanțelor Publice X, a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, arătând, în esență, că plângerea administrativă a fost formulată de S.C. X S.R.L. și până la data emiterii deciziei nr. 347/3 august 2012 nu a fost însușită de lichidatorul judiciar.

5. Considerentele Înaltei Curți asupra recursului

Așa cum rezultă din expunerea rezumativă cuprinsă la pct. 1 din prezenta decizie, instanța de contencios administrativ și fiscal a fost investită, pe calea prevăzută în art. 218 alin. (2) Cod procedură fiscală, cu o acțiune vizând anularea unor acte administrative fiscale privind pe contribuabilul S.C. X – E SRL, societate aflată în insolvență.

În esență, hotărârea adoptată de prima instanță cu privire la calitatea de reprezentant exprimă teza potrivit căreia după ridicarea dreptului de administrare și numirea unui lichidator judiciar, prin sentința civilă nr. X/12 decembrie 2011 a Tribunalului Comercial X, societatea aflată în procedura insolvenței nu mai putea efectua demersuri în justiție decât reprezentată de lichidatorul judiciar.

Deși în principiu acest raționament este corect, el nu ține sama de actele de procedură efectuate în concret în cauza de față, conducând astfel la o concluzie caracterizată printr-un formalism excesiv, care aduce atingere, în substanța sa, dreptului persoanei vătămate de a ataca în contencios administrativ actele autorităților publice, consacrat în art. 52 din Constituția României și în art. 1 și 8 din Legea nr. 554/2004.

În acest sens, instanța de control judiciar constată, pe de o parte, că autoritățile fiscale au invocat lipsa calității de reprezentant a administratorului societății în procedura de contestare administrativă și judecătorească a actelor fiscale, în condițiile în care, cu toate că invocata situație juridică a societății este anterioară inspecției fiscale efectuate în baza avizului nr. X/30 ianuarie 2012,

raportul de inspecție fiscală nr. X/30 martie 2012 consemnează drept persoană desemnată să reprezinte contribuabilul pe durata inspecției fiscale pe administratorul X. Această împrejurare pune sub semnul îndoielii respectarea principiilor buneii administrării a creanțelor fiscale, trasate prin prevederile art. 6,7 și 12 din Codul de procedură fiscală.

Pe de altă parte, contrar concluziei primei instanțe, Înalta Curte constată că neregularitatea cererii introductive a fost acoperită prin cererea depusă la dosar la data de 01 noiembrie 2012 de către lichidatorul judiciar SP X SPRL, care s-a conformat măsurilor dispuse de instanță prin rezoluția de primire a acțiunii (fila 1 dosar fond) și prin încheierea din data de 19 octombrie 2012 (fila 156 dosar fond), menționând expres că achiesează la conținutul cererii de chemare în judecată și solicită admiterea acesteia așa cum a fost motivată.

Prin urmare, în cauză au fost respectate condițiile art. 161 din Codul de procedură civilă din 1865 pentru evitarea sancțiuni anulării cererii de chemare în judecată, aspect în privința căruia soluția finală adoptată de prima instanță contrazice măsurile prealabile pe care ea însăși le dispusese prin cele două acte procedurale menționate în faza anterioară, care altfel ar fi fost lipsite de sens.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale active a recurentului – reclamant, Înalta Curte constată că sentința a fost pronunțată cu încălcarea dispozițiilor art. 205 alin. (1) din Codul de procedură fiscală corelat cu art. 1 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, care dau dreptul altei persoane decât destinatarul actului administrativ să acționeze în contencios administrativ dacă se consideră vătămată (lezată) într-un drept sau într-un interes legitim.

În speță, recurentul – reclamant, asociat și administrator al societății, a invocat un interes legitim privat în accepțiunea art. 2 alin. (1) lit. p) din Legea nr. 554/2004, derivând din posibilitatea de a-i fi atrasă răspunderea personală pentru creanțele societății.

Toate considerentele expuse impun admiterea recursului, pentru motive ce pot fi încadrate în prevederile art. 304 pct. 9 și 304¹ Cod procedură civilă, astfel că Înalta Curte va casa sentința și va

trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță, în temeiul art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de S.C. X –R S.R.L. prin lichidator judiciar X S.P.R.L. și X împotriva sentinței civile nr. X din 16 noiembrie 2012 a Curții de Apel X – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Casează sentința recurată și trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 27 iunie 2014.

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

JUDECATOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X